

στρηνός, ἡ, ὄν. = στρηνής, Νικόστρ. ἐν Με νεκε εἰς Κωμ. Δποστ. 5. σ. 84, Θοδό. Στοῦδ., Ἦσυχ.
 στρενός-φωινός, ὄν, ὁ ἔχων τραχείαν ἢ δειξίαν καὶ διαπεραστὴν φωνήν, Καλλίας ἐν Ἀδῆλ. 5.
 στρηνούζω, (στρηνή) ἡχῶ ὡς σάλπιγξ, φωνάζω τραχέως καὶ ἡχηρῶς, ἐπὶ τῶν ἐλευθάνων, Ἰδίας παρὰ Πολυδ. Ε', 88 (μετὰ διαφ. γραφ. στρηνούζω).
 στρεβίλιγξ, κωμικὴ λέξις, οὐδ' ἂν στριβιλιγίξ, οὐδ' ἐλάγιστον μέρος, οὐδὲ γρῦ, οὐδὸλλως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1035· ὁ Σχολ. ἐν τόκῳ μνημονεύει καὶ στρίβιος, ἀσθενής, λεπτή φωνή· παραβάλλων καὶ τὸ Λικιγξ, φωνή πτηνού.
 στρεγγίζω, κραυγάζω, «εφευάω», Βυζ.
 στρίγλος, ὁ μάγος, γόνος, καὶ στρίγλα, ἡ, μάγισσα· ἴδε Δουκάγγ. — Καθ' Ἠσυχ.: «στρίγλος· τὰ ἐντός τοῦ κέρατος· νυκτιφοιτὸν. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοκόβα. οἱ δὲ νυκτοκόρακα».
 στριγγός· «τειχίον. στρικτόριον. στερφάνη δώματος· Ἠσυχ.
 στρικτόν· οὕτω καλεῖται παρὰ Ῥωμαίους τὸ ἐστενωμένον καὶ ἀπλάτεις ἐπὶ παύσει εἰδούς, κυρίως δὲ ἐπὶ ὑποδήματος· Σουίδ.
 στρίξ, ἡ, γεν. στρίγος, νυκτερινὸν τι πτηνὸν καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ἀείας αὐτοῦ κραυγῆς, Λατ. strix, Ἄντων. Λιθερ. 21, Θεογώντω. ἐν τοῖς Ὁσίων. Ἀνεκδ. 2. 41, 132 (ἴδρα μνημονεύεται καὶ τύπος στείλιξ). — Πρβλ. σφίριγξ II. 8.
 στριφνός, ἡ, ὄν. (ἴδε στειβρός)· — σταθερός, τραχύς, στερεός, σφιγκτός, Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλούτ. 2. 642Ε' ὅστεα στριφνότατα Ἰπκ. 249. 42.
 στρίφωτος, ὁ, σὰρξ τραχεῖα, ἰνώδης καὶ τενοντώδης, Ἐβδ. Ἰώβ Κ', 18). — Κατὰ Σουίδ. ἐπὶ νευρώδεις κρέας τῶν βοῶν. ἔστι δὲ καὶ βοτάνη ἄβρωτος·
 στροβάζω, «συνεχῶς στρεφόμενος» Ἠσυχ.
 στροβάνικος, ὄν, παρ' Ἠσυχ. «ἡ τῷ στροβείν κινῶσα».
 στροβανίσκος, ὁ, τρίπους, Ἠσυχ.
 στροβαλός· «σοβαρός, τρυφερός», καὶ «σκολιός, καμπύλος» Ἠσυχ.
 στροβύς, ἔως, ὁ, ἐργαλεῖον τῶν κναφῶν χρησίμου εἰς ἀναστροφήν ἢ ἀνακύψαν, «μέγγενος», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.
 στροβείν· μέλλ. στροβήσω Λυκόφρ. 756· — ἄορ. ἐστροβήσα Πλουτ. Νουμ. 13· — Παθ. καὶ μέσ., ἴδε κατωτ.· πρμ. ἐστροβήμαι Λυκόφρ. 172· (στροβός, πρβλ. στρόμβος). — Συστρέφω, περιστρέφω, περιδίνω, πάντα τρόπον σαυτὸν στρέβει Ἀριστοφ. Νερ. 700· στρόβει (ἔξυπακ. σεαυτὸν) ὁ αὐτ. ἐν Ἰπκ. 386, Σρ. 1528· — μεταφορ., με δεῖνός ὀρθομαντείας πόνος στρόβει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1215· τίνες σε δόξαι... στρόβουσι; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1052· ἐνοχλῶ, δυσαρτεῖς, νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην Πλουτ. Νουμ. 13· — Μέσ., μανίας ὑπὸ δεινῆς ἡμιματα στρόβησεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 817· — Παθ., περιδινόμενα (πρβλ. στρόβος), οἷοισιν ἐν χερμαῖσι στρεβόμεθα Αἰσχύλ. Χο. 203· ἐνοχλοῦμαι, δυσαρτεῖσθαι, νυκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν Πολυδ. 24. 8. 13· — τὸ ἄορ. στροβουῖσθαι (-εἶσθαι;) μνημονεύεται παρὰ Μοίρ. σ. 196.
 στρόβησις, ἔως, ἡ, διαστροφή, σύγχυσις, διατάραξις, Ἐπιφάν. 1. 35.
 στροβητός, ἡ, ὄν, γυριστός, στρημένος, Λουκ. Τραγ. 12· — Ἐπίρρ. στροβητώδης «εταραγμένως» Ἠσυχ.
 στρόβιλία, ἡ, = στρόβιλος I. 6, Γλωσσ.
 στρόβιλίω, = στροβιλίζω, ἀμφίβ., ἴδε Λοδέκ. εἰς Φρύνιχ. 396 κέ.
 στρόβιλεών, -ῶνος, ὁ, (στροβίλος I. 6), Λατ. pinetum, Γλωσσ.
 στρόβιλη [I], ἡ, ἡμὲς ἐκ λίθου περιστραμμένους εἰς σχῆμα ὠοειδῆς ὡς κῶνος πίτυος, ὡς φυτῆι, Ἰπκ. 884D κέ.· πρβλ. Ροῆς. Ὀεσόν.
 στρόβιλίζω, περιστρέφω, στρέφω, ἀλόγισμα, στρηγοριζέω, αὐχένα Ἀνθ. II. 6. 94.
 στρόβιλιος [I], ἡ, ὄν, ὁ ἐκ κῶνον πίτυος, ῥητινὴ Διοσκ. 1. 92.
 στρόβιλιον [I], τό, ὑποκορ. τοῦ στρόβιλος, μικρὸς κῶνος πίτυος, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 108. 2) κωνοειδῆς ἐνώτιον, Πολυδ. Ε', 97.
 στρόβιλιτης, παρσκευασμένος διὰ κῶνον πίτυος, οἶνος Διοσκ. 5. 44.
 στρόβιλο-βλέφαρος, ὄν, = ἐλικοβλέφαρος, Ὀρφ. Λιθ. 666· ὁ Τυγwhitt, χάριν τοῦ μέτρου, στροβιλοβλέφαρος, ἀλλ' ἴδε στρόβιλος ἐν τέλ.
 στρόβιλο-ειδής, ἔς. θμοῖος πρὸς στρόβιλον, κωμικός, σχῆμα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 9· ὕψος Στράβ. 795· — Ἐπίρρ. -ῶς, Ροῦφ. Ἐπίσ. σ. 184 ἐκδ. Ruelle.
 στρόβιλος, ὁ, (στροβός, στρέφω)· — πρῆγμα συνεστραμμένον (πρβλ. στρόβιλος), ἐνευθεν ἐπὶ τοῦ ἀκανθοῦρου, στρόβιλος ἀμφ' ἀκανθῶν εἰλαίας δέμας Ἴων παρ' Ἀθην. 91Ε' ὁστράκου στρ., ἐπὶ ὁστράκου ἢ φλοιοῦ φωῦ, Λυκόφρ. 506, πρβλ. 89.
 II. ὡς ὄνομα πολλῶν συστρεφόμενων ἢ περιδινόμενων

πραγμάτων:
 1) εἶδος θαλασσίου κοχλίου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 864.
 2) ῥόμβος, «σούρα», Πλάτ. Πολ. 436D, Πλουτ. Λύσανδρ. 12.
 3) δίνη, ἀνεμοστρόβιλος περιδινόμενος πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 7· τροχυμίαι καὶ στρ. Λουκ. Τόξ. 19· πρβλ. Ἀριστοειδ. 1. 164, Πολυδ. Δ', 159.
 4) στροφή ἐν τῇ μουσικῇ (πρβλ. καμπή III), Φερεκρ. ἐν «Χελρώνι» 1. 14, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδῆλ. 57.
 5) ὄρχησις συνισταμένη ἐν περιστροφῇ ταχείαν, «βάσις», Κασκίνου στρόβιλος Ἀριστοφ. Εἰρ. 864, πρβλ. Σρ. 1502· Ἀθῆν. 630A.
 6) = κῶνος, ὁ κῶνος τῆς πίτυος ἢ «κουκουνάρας», «κουκουνάρας», Λατίν. «ux pinea, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 1· κόκος ἀστροβίλου Σουλ. Ἐπιγρ. 5980. 12· πρβλ. Schmeidl in Indico, Λοδέκ. εἰς Φρύνιχ. 397· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ δένδρου πίτυος, «κουκουνάρας», Πλούτ. 2. 684I, Διοσκ. 1. 86. [ἐ κανονικός, ὡς ἐν τῇ Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀλλὰ ἐπὶ τῆς σημασίας 6, Ἀνθ. II. 6, 232, πρβλ. στροβίλοβλέφαρος].
 στρόβιλος, ἡ, ὄν, ὁ περιδινόμενος, περιστρεφόμενος, Ἀνθ. II. 15. 25.
 στρόβιλος, περιστρέφω, περιδίνω, ταχέως κινῶ, τὴν γλῶσσαν Πλούτ. 2. 235E.
 στρόβιλώδης, ἐς, συνηρ. ἀντὶ στροβιλοειδής, Πλουτ. Σώλ. 17.
 στρόβος, ὁ, συστροφή, δίνη, περιστροφή παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 657, αἱ λέξεις ποιμένος κακοῦ στρόβω ἀναφέρονται εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον ὅστις διεσκόρπισε τὰ πλοῖα ἀντὶ τὰ φύλαξήν ἡμῶνα ἐν βαλῶσι ποιητῆν (πρβλ. στρόβω (Παθ.), στρόμβος 2)· ἀλλὰ πρβλ. Ἰκέτ. 767.
 στρογγυλάινω, ποιῶ στρογγύλον ἢ σφαιρικόν, στρογγυλεύω, Πλούτ. 2. 894A, ἐν τῷ παθητ.
 στρογγυλλίζω, = στρογγύλλω· τὰ νοήματα Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 13.
 στρογγυλισμα, τό, ἔκφρασις στρογγύλη, ἰσχυρά, Ρήτορος (Walz) 8. 619.
 στρογγυλιστής, οὗ, ὁ, ὁ ποιῶν τι στρογγύλον, ἢ περιστρέφων τι, Mai Spicil. 2. 205.
 στρογγύλλω, (στρογγύλος πρβλ. σταμύλλω, σταμύλλος), ποιῶ τι στρογγύλον, στρογγυλεύω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 96 (ἀμφότερα ἐν τῷ παθ.). II. περιστρέφω, κλάω, χερῖρ στρ. κρόκην Ἀνθ. II. 7. 726.
 στρόγγυλαμα, τό, σφαιρικὸν τεμάχιον, κόκκος, Βυζ.
 στρογγυλό-γλυφός, ὄν, γεγλυμμένος στρογγύλος, Ἦρων Αὐτομ. 269B.
 στρογγυλο-δίνητος [I], ὄν, ἐστραμμένους εἰς σχῆμα στρογγύλον, ἐστρογγυλευμένος, Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 112A.
 στρογγυλο-ειδής, ἔς, ὁ ἔχων σχῆμα στρογγύλου ἢ ὄν στρογγύλην, Πλούτ. 2. 1121C. — Ἐπίρρ. -ῶς, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 107.
 στρογγυλό-καυλος, ὄν, ὁ ἔχων στρογγύλον καυλὸν (ποσσάνι), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 4, 5.
 στρογγυλο-ναύτης, οὗ, ὁ, ἐμπορικοῦ πλοίου ναύτης, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 685.
 στρογγυλό-πλευρός, ὄν, ὁ ἔχων στρογγύλας πλευράς, ἐπὶ τῆς ἐγγέλευς, Σεράτιος ἐν «Φιλ.» 1.
 στρογγυλό-πους ἔλιφος, ὁ ἔχων στρογγύλους πόδας, ἄξονας, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ancien gr. inscr. in the brit. Mus. XXXII. στ. 12-13, Michaelis Parthenon σ. 297.
 στρογγυλο-πρόσωπος, ὄν, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 4, Φυσιογ. 3, 5.
 στρογγύλος [Z], ἡ, ὄν, (στράγγω) στρογγύλος, κυλιότερῆς, σφαιρικῆς, ἀντίθετον τῷ πλατύς. Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 171, Ἠρόδ. 2. 92, Ἀριστοφ. Νερ. 676, 751, 1127, Πλάτ., κλπ. ἄτομα στρογγυλότατα Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 66· λίθοι στρ., «χαλίκια», Ξεν. Ἰπκ. 4, 4· ἔβλα στρ., τεμάχια ἔβλων, κορμοὶ μὴ πελεκημένους, ἀντίθετον τῷ σχιστάς καὶ πελεκητάς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 5, 6· ἐπὶ τῆς σφαιρας, στρ. τὴν θύνιν Ἐρμῖπ. ἐν «Ἀθῆνας γοναῖς» 1· ἐπὶ κολοκύνθης, Ἐπιγρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 25. 2) κυλιότερῆς, περιφερῆς, ἀντίθετ. τῷ εὐθύς. Πλάτ. Μένων 74D· στρ. καὶ προμηκὴ σχήματα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 73D· τό στρ. καὶ εὐθύ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 75A. 3) ἐπὶ πρώσπων, στρογγύλος, κυλιότερῶς ἐσχηματισμένος, Ἐναρχ. ἐν «Πεντ.» 1, 8, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 189E· οὕτως ἐπὶ λέοντων, ἀντίθετον τῷ μακρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 7· ἐπὶ κυνῶν, σκέλη Ξεν. Κυν. 4, 1. 4) ἐπὶ πλοίων, στρ. ναῦς, στρ. πλοῖον, = γαυλός. ὀλιγὰς ἐμπορικὸν πλοῖον, ὡς ἐκ τοῦ στρογγυλοειδούς αὐτοῦ σχήματος, ἄρα πολλῆς χωρητικότητος, ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὸ μακρὸν καὶ στενὸν πλοῖον ὀλιγόν (μακρὰ ναῦς), Ἠρόδ. 1. 163, Θουκ. 2. 97, Ξεν. Ἐλλ. 5. 1, 21· — οὕτως ἐπὶ ποτηρίων καὶ σκευῶν, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 12, Μένανδρ. ἐν Ἀνακτ. 6· — ἐπὶ ἱστίου, πλῆρες, «φουσκωμένον», Ἀπκ. Ἐμφυλ. 4. 86.
 II. μεταφορ., ἐπὶ λέξεων καὶ ἔκφρασεων, στρογγύλος, συμπαγής, συμπεπυκνωμένος, ἐπιμελελημένος, τετορευμένος, γλαφυρός, στρ. ῥήματα Ἀμ-